

„Nová civilizácia“ a marxistická „ekologická revolúcia v kapitalizme“

Agnieszka Stelmachová

31. mája 2020 ✚ História

I. časť: <http://christianitas.sk/trvalo-udrzatelny-rozvoj-marxisticka-infekcia/>

Marxisti hovoria o potrebe vytvoriť „nového človeka“, ktorý bude „integrálny“, „ekologický“, ako aj o potrebe „novej ekologickej civilizácie“.

Čína, hnacia sila trvalo udržateľného rozvoja, ktorý tak fascinoval Rockefellerovcov, Mauricea Stronga a teraz Billa Gatesa, či poľského predsedu vlády Mateusza Morawieckiego, propagátorov tejto koncepcie, dala do svojich straníckych programov, že je nutné vybudovať „ekologickú civilizáciu“.

Na 17. zjazde Komunistickej strany Číny v roku 2007 bola schválená koncepcia „ekologickej civilizácie“, t. j. udržateľnejšieho vzťahu medzi výrobou, spotrebou, distribúciou a hospodárskym rastom (čiže hlavné body Agendy 21 i súčasnej Agendy 30), ktorý bol potom zapracovaný do päťročného plánu (2011 – 2015).

Program si okrem iného dal za cieľ plánované obmedzenie hospodárskeho rastu kompenzované environmentálne udržateľnejším rastom, podporu solárnych a veterných technológií; zvýšenie podielu nefosílnych palív v hospodárstve, odstránenie šiestich miliónov vozidiel znečisťujúcich životné prostredie do roku 2014, zvýšenie výroby elektrických vozidiel o 700 %, iniciovanie vládnej kampane za hospodárny životný štýl a eliminovanie nadmernej spotreby, odmietnutie ukazovateľa HDP – hlavného ukazovateľa hospodárskeho rastu a do roku 2020 znížiť emisie CO₂ o 40 – 45 % oproti roku 2005, ako aj zavedenie novej uhlíkovej dane.

Jednou z hlavných zásad trvalo udržateľného rozvoja je „zníženie alebo odstránenie neudržateľných systémov výroby a spotreby a podpora zodpovednej demografickej politiky“ (boj proti údajnému preľudneniu).

Brusel vo svojej stratégii trvalo udržateľného rozvoja, prijatej v roku 2006, vyhlásil, že cieľom politiky EÚ je „neustále zlepšovať kvalitu života občanov pri súčasnom dodržiavaní zásad trvalo udržateľného rozvoja“, čo je možné v dôsledku zavedenia „ekologických a sociálnych inovácií“ na zabezpečenie „blaha, ochrany životného prostredia“ a sociálnej súdržnosti.“

V eseji popredného amerického socialistu – vydavateľa časopisu *Socialist Monthly Review*, prof. Johna Bellama Fostera z novembra 2008 „Ekológia a prechod od kapitalizmu k socializmu“

<https://monthlyreview.org/2008/11/01/ecology-and-the-transition-from-capitalism-to-socialism/> – autor zdôrazňuje, že ekológia bola od samého začiatku podstatným prvkom socialistického projektu, napriek „mnohým neskorším nedostatkom spoločností sovietskeho typu“. Foster tvrdil, že „prechod od kapitalizmu k socializmu je bojom o trvalo udržateľný rozvoj ľudstva.“

V rozhovore, ktorý neskôr poskytol španielskemu časopisu „En Lucha“ o Marxovej ekológii <http://environment-ecology.com/political-ecology/432-john-bellamy-foster-on-marxs-ecology-and-the-ecological-revolution.html> sociológ poznamenal, že prebiehajúca „ekologická revolúcia“ vytvorí podmienky na vybudovanie spoločnosti, ktorú predpokladal tvorca marxizmu. Zároveň pripomenul slová Fidela Castra vyslovené po neúspešnej konferencii v Kodani, venovanej „zmene klímy“.

„Castro vtedy povedal,“ komentoval Foster, „že mysleli sme si, že bojujeme iba o určitý typ spoločnosti budúcnosti, ale teraz vieme, že vedíme boj o prežitie. Dosiahli sme bod, v ktorom sa historickí materialisti ujímajú globálneho vodcovstva pri definovaní ekologických potrieb ľudstva.“

„Zmena klímy a planetárna ekologická kríza ako celok sú najväčším materiálnym ohrozením,“ podľa Foster, „pre celé ľudstvo a pre väčšinu dnešných rastlinných a živočíšnych druhov.“

Nový „environmentálny proletariát“ však povedie k „oveľa revolučnejším zmenám, ako si viete predstaviť“, k implementácii „environmentálnej spravodlivosti“. Odvolávajú sa na Engelsove diela autor tvrdil, že jediným skutočným riešením súčasných problémov je zbaviť sa kapitalizmu a vytvoriť „rovnostársku, udržateľnú spoločnosť“.

Pretože „zmena klímy sa zrýchľuje“ a týka sa „prežitia“ ľudstva a väčšiny druhov na zemi, „čas konať a drasticky zmeniť kurz je extrémne krátky – ledva jedna generácia. „Za týchto okolností, ako hovorí Foster, potrebujeme „krátkodobé radikálne reakcie“ aj „dlhodobú ekologickú revolúciu“. Najprv však treba vytvoriť podmienky pre „ekologickú revolúciu“.

„Krátkodobé reakcie“ majú nasmerovať ekonomiky na novú cestu. Ide napríklad o zavedenie nových daní, vrátane dane za vodu, uhlíkovú daň, ktorých výška by sa postupne zvyšovala, a tí, ktorí majú najväčšiu „uhlíkovú stopu“, by platili najviac.

„Nová spoločnosť“, ktorá sa zrodí z tejto transformácie, sa už nebude zameriavať na akumuláciu bohatstva alebo zvyšovanie hospodárskeho rastu ako takého, ale na trvalo udržateľný rozvoj ľudstva (mimochodom, v mnohých správach Svetovej banky sa uvádza, že je potrebné zbaviť sa ukazovateľa HDP v prospech ukazovateľa HDI – ľudského vývoja).

Foster si uvedomuje, že kapitalizmu sa nemožno úplne vzdať, a preto hovorí, že je potrebné ho „ekologicky modernizovať“. Vysvetľuje, že „v rámci kapitalizmu sú snahy o vytvorenie infraštruktúry pre iný druh spoločnosti“, spomaľovaním výroby a hospodárskeho rozvoja – myšlienky nulového rastu HDP podporované tzv. hnutiami bez rastu (*degrowth movements*), Rímskym klubom, rôznymi agendami OSN a pod.

Zníženie rozsahu hospodárskej výroby na globálnej úrovni prispeje k trvalo udržateľnému ľudskému rozvoju prechodom od „majetníckeho individualizmu k nemajetníckemu humanizmu – kolektivismu“. Vyžaduje si to však socialistické „demokraticky plánované hospodárstvo“.

Foster spomenul esej Paula Burketta, ktorý v článku „Marxova vízia trvalo udržateľného rozvoja ľudstva“ uviedol, že pojem komunizmus podľa klasika znamenal „trvalo udržateľný ľudský rozvoj“ (toto označenie často uvádzajú technokrati EÚ i naši politici), a že v Marxovi skutočnosti šlo o vytvorenie spoločnosti slobodne združených výrobcov pracujúcich v úzkej harmónii s prírodou (dnešná koncepcia obehového hospodárstva).

Ekologický človek - „divoký“, bezstarostný panteista

Na vykonanie „ekologickej revolúcie“ <http://environment-ecology.com/political-ecology/432-john-bellamy-foster-on-marxs-ecology-and-the-ecological-revolution.html> je nevyhnutný „ekologický človek“. Agenda 21 prijatá na Summite Zeme v Riu de Janeiro v roku 1992 kladla osobitný dôraz na formovanie „nového človeka“ – práve ekologického, integrálneho, žijúceho v jednote s prírodou.

Ekológovia pri charakterizovaní ekologického človeka radi používajú metaforu známeho amerického kardiológa Deana Ornisha, ktorý dospel k záveru, že chorí ľudia najviac potrebujú emocionálne *bypassy*, umožňujúce hlboké spojenie so samými sebou a s vonkajším prostredím.

Ekologický (integrálny) človek <http://bazhum.muzhp.pl/media/files/Chowanna/Chowanna-r1998-t1/Chowanna-r1998-t1-s52-59/Chowanna-r1998-t1-s52-59.pdf> nedokáže ovládať svoje pudy a ak priveľa premýšľa, škodí sebe, iným i „Matke Zemi.“ Nevie potlačiť v sebe „divokosť“, ani sa stotožniť s intelektom a rozumom, pretože to sa už považuje za „stav nerovnováhy“, ktorý je nebezpečný pre samotného človeka a pre svet. „Integrálny človek“ je kmeňový človek, ktorý vytvára jednotu s inými objektmi životného prostredia a stavia sa na ich obranu, akoby bránil seba samého, ekologické „ja“, „transpersonálny stav vedomia“ atď. A čo je najdôležitejšie – je panteistom.

„V situácii, keď s týmito prvkami nadviažeme hlboký kontakt, fakticky sa stávame plnohodnotnou osobou, vnútorne integrovaným ekologickým človekom s pocitom súzáležitosti k svetu a k vyššej sile. Na dosiahnutie tejto plnosti potrebujeme Zem, ktorú môžeme objaviť v sebe, okolo nás i *nad nami*. Potrebujeme Zem, ale na oplátku jej môžeme dať seba: zdravých, plných ľudí navracajúcich sa do veľkého kruhu všetkých bytostí.“

Tento model človeka ideálne zodpovedá potrebám propagátorov trvalo udržateľného rozvoja. A to najmä preto, lebo vyžaduje obmedzenie spotreby, podriadenie sa behu vecí – určenému „odborníkmi“, ktorí vedia lepšie, ako usporiadať svet – nepotláča sexuálnu túžbu a neviazanosť, akceptuje homosexuálne tendencie a iné úchylky.

Odsúdenie komunizmu, ktoré zablokovala „Rýnska skupina“ na Druhom vatikánskom koncile

V roku 1962, keď milióny katolíkov trpelo prenasledovaním za železnou oponou a Sovietsky zväz robil všetko pre to, aby šírili ateistický komunizmus po celom svete, sa Druhý vatikánsky koncil pripravoval na historické odsúdenie marxistickej ideológie. Bohužiaľ, skupina ľavicových duchovných zablokovala prijatie dokumentov, ktoré odsudzovali marxizmus ako „mimoriadne závažné a rozšírené nebezpečenstvo“ a komunizmus ako „falošné náboženstvo bez Boha“, ktorého cieľom je „podkopať základy kresťanskej civilizácie“.

Príslušné dokumenty boli zamietnuté už v prvých mesiacoch Druhého vatikánskeho koncilu, keď liberálni biskupi z Nemecka, Francúzska a Holandska organizovaní v „rýnskej skupine“, odmietli konzervatívnu väčšinu a prevzali kontrolu nad komisiami, ktoré dohliadali na práce nad koncilovými dokumentmi.

V dokumente *De cura animarum pro Christianis communismo infectis* (voľne preložené: „Starostlivosť o duše kresťanov infikovaných komunizmom“), vypracovanom Komisiou pre biskupov, ktoré koncil, žiaľ, neprijal, sa poukazuje na potrebu bojovať proti vplyvom komunizmu. Autori sa odvolávali na

slová Pia XI., ktorý tento systém charakterizoval ako „zvrátený a pseudomystický, s falošnou predstavou o spravodlivosti, rovnosti a bratstva“, ktorý falošnými sľubmi zavádza masy a „ponúka falošné poňatie vykúpenia“, „falošné náboženstvo bez Boha“ a funguje ako „nové evanjelium i ako forma spásonosného vykúpenia“. Konzervatívci varovali, že komunizmus zotročuje človeka, profanuje ľudský život, ničí dôstojnosť a zbavuje rodičov vychovávajúcich svoje deti autority.

Stratégia uvedená v „*De cura animarum*“ predpokladala založenie medzinárodnej komisie biskupov a laických expertov, ktorí mali dohliadať na globálny boj s cieľom „brániť a oslobodiť ľudstvo od bludov ateizmu a komunizmu“, ako aj podporovať a koordinovať výskum, prácu, vydávanie listov oslabujúcich komunizmus“.

Dokument taktiež odporúčal implementáciu programov zameraných na vzdelávanie veriacich ohľadom doktríny Katolíckej cirkvi, týkajúcej sa sociálnej spravodlivosti, systematické reagovanie na komunistickú propagandu a evanjelizačné úsilie o obrátenie komunistov. To všetko malo slúžiť pokresťančeniu modernej spoločnosti a vzbudeniu túžby u kňazov „založiť kresťanský spoločenský poriadok“.

Dôležité je, že „*De cura animarum*“ výslovne uviedlo, že katolíci, ktorí sa angažujú v progresivizme a stavajú sa proti tomu, aby Cirkev bojovala proti komunizmu, musia byť „cirkevnou autoritou verejne napomenutí“.

Nakoniec sa Druhý vatikánsky koncil vzdal myšlienky odsúdenia komunizmu. Mnohí biskupi vyjadrili sklamanie z tohto zanedbania a veľakrát sa usilovali intervenovať, aby sa tento omyl napravil.

© **Všetky práva vyhradené. Článok bol prebraný z partnerského webu PCH24.**

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/nova-civilizacia-a-marxisticka-ekologicka-revolucia-v-kapitalizme/>